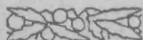

bo napačno. In jeseni bom imel toliko medu, kot ga ima kovačev Andrejče od svojih čebel iz treh let skupaj.“

Vse se je vrtelo okrog Franceta. Tisoč misli mu je vstajalo v glavi.

Na vasi je zazvonilo poldne, in France je odhajal s Puzrovega griča, moleč angelovo češčenje.

(Konec prih.)

Ob solnčnem mrku.

(Basen.)

Volk lisica sta se pogovarjala blizu globokega prepada.

Nastopal je baš popolni solnčni mrk.

„Kaj se že noči?“ vpraša začudeno volk.

„Kamo! Komaj poldne je,“ dé mirno lisica.

„Kaj je to?“ bara volk, kazaje na potemnelo nebo.

„Saj vidite,“ pravi resno lisica — „solnce umira!“

„In kaj bo potem?“ reče volk plašno.

„Večna tema, stric. Konec sveta bo. No, pa jaz se tega že privadim, ker vidim tudi o polnoči. Ali, vi ste ponoči slepi in takole počasi boste glada vzeli konec... Najhujšemu sovražniku ne bi želela kaj takega. Pomilujem vas! Ali veste kaj? Skočite rajše v ta prepad, dokler vidite, kam...“

„Jej, jej...!“ zatuli volk in plane v globočino.

„Bedak!“ se zasmije lisica, „kdor ne upa moško prenesti nesreče, ta ni vreden, da živi. — Ha ha! Jaz vidim tudi v črni polnoči — kadar svetijo zvezde ali luna... Zdaj pa ležem tu, in ko se zopet zdani, pojdem dalje...“

Zvonimir Mastlè.

